

Arrest

nr. 264 788 van 2 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MARCO
Louizalaan 50/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 22 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 22 april 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2020 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op arrest nr. 242 853 van 15 december 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MARCO verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij tekent op 23 mei 2013 een aankomstverklaring in Saint-Lambrechts-Woluwe.

Op 5 april 2019 wordt zij veroordeeld tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 2 jaar door de Correctionele rechtbank van Brussel voor oplichting, deelname aan bendevoering.

Op 8 april 2020 wordt zij opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis.

De verzoekende partij vulde op 14 april 2020 een vragenlijst hoorrecht in.

Op 22 april 2020 wordt een bevel opgesteld om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies) opgelegd, die dezelfde dag werden betekend in de gevangenis van Sint-Gillis.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

Op 22 april 2020 wordt zij vrijgesteld uit de gevangenis van Sint-Gillis.

De eerste bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten, en dit is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: L. I. L.,

Voor naam: C.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Kinshasa

Nationaliteit: Congo

wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Op 05.04.2019 heeft betrokkene een niet-definitieve veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor oplichting, deelname aan bendevoering.

Dergelijke feiten zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft op 14.04.2020 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 2 jaar in België verblijft; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat zijn verloofde en zijn broer in België wonen; dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België; dat hij vaak in België verblijft omwille van zijn verloofde maar dat hij nog steeds in Frankrijk werkt. Betrokkene verklaart al 2 jaar in België te verblijven maar heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Vooral het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in Frankrijk. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art 8 van

het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene heeft geen vrees geuit in het kader van het artikel 3 EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14; Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Op 05.04.2019 heeft betrokkene een niet definitieve veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor oplichting, deelname aan bendevorming.

Dergelijke feiten zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De tweede bestreden beslissing betreft het inreisverbod voor een termijn van drie jaar en dit is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: L. I. L.,

Voornaam: C.

Geboortedatum: 30.04.1972

Geboorteplaats: Kinshasa

Nationaliteit: Congo

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.04.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Op 05.04.2019 heeft betrokkene een niet definitieve veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor oplichting, deelname aan bendevorming.

Dergelijke feiten zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de

openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11

Betrokkene heeft op 14.04.2020 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 2 jaar in België verblijft; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat zijn verloofde en zijn broer in België wonen; dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België; dat hij vaak in België verblijft omwille van zijn verloofde maar dat hij nog steeds in Frankrijk werkt. Betrokkene verklaart al 2 jaar in België te verblijven maar heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Vooral het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in Frankrijk. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene heeft geen vrees geuit in het kader van het artikel 3 EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Op 05.04.2019 heeft betrokkene een niet definitieve veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor oplichting, deelname aan bendevorming.

Dergelijke feiten zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op wegens de laattijdigheid van het verzoekschrift.

Deze kwestie werd reeds beoordeeld door de Raad bij tussenarrest nr. 242 853 van 15 december 2020. De Raad oordeelde in dit arrest als volgt:

“2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat het beroep tot nietigverklaring moet worden ingesteld bij verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Artikel 39/57, § 2, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet stelt:

“De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen van 22 april 2020 op dezelfde dag in persoon aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. De laatste nuttige dag om tegen deze beslissing een beroep bij de Raad aanhangig te maken betrof bijgevolg vrijdag 22 mei 2020. Gelet op de vaststelling dat huidig verzoekschrift slechts op 27 mei 2020 bij aangetekende zending aan de Raad

werd overgemaakt, bijgevolg buiten de termijn van dertig dagen die is bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, komt het beroep laattijdig voor.

De termijn vervat in voormeld artikel 39/57, eerste lid van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde zou behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Het verzoekschrift komt bijgevolg onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 6 oktober 2020 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 1 december 2020, waar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 21 september 2020 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. De advocaat van verzoekende partij merkt op dat het verzoekschrift tijdig verstuurd werd, maar door de postdiensten werd teruggestuurd naar het kantooradres van de advocaat zodat het opnieuw, ditmaal laattijdig werd verstuurd.

De advocaat van verzoekende partij legt samen met een kopie van enveloppe, de bewijzen van de aangetekende zendingen neer.”

1.3. De verzoekende partij heeft haar verzoekschrift een eerste maal aangetekend opgestuurd naar de Raad op vrijdag 22 mei 2020 met de foutieve vermelding op de enveloppe van de postcode “1020 Brussel” in plaats van “1030 Brussel”. De zending werd naar haar teruggestuurd met de vermelding op de omslag “adres onjuist”, waarbij de postcode werd doorgehaald. Op woensdag 27 mei 2020 heeft de verzoekende partij het verzoekschrift nogmaals aangetekend opgestuurd naar de Raad met de vermelding van de juiste postcode.

1.4. Er kan aanvaard worden dat de foutieve vermelding op de enveloppe van de postcode “1020 Brussel” in plaats van “1030 Brussel” een materiële misslag betreft. Gelet op het voorgaande en in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake het recht van toegang tot de rechter, inzonderheid het arrest vzw L’Erablière van 24 februari 2009, is de Raad van oordeel dat de strikte toepassing van de in artikel 39/57, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervatte ontvankelijkheidsvereiste in deze zaak ertoe zou leiden dat het recht op toegang tot de Raad wordt beperkt op een wijze die niet in evenredigheid staat met het doel dat met deze ontvankelijkheidsvereiste wordt nagestreefd, zijnde de rechtszekerheid en een behoorlijke rechtsbedeling (cfr. RvS nr. 237.013 van 12 januari 2017).

1.5. De Raad verlaat dan ook het standpunt ingenomen in de beschikking en heropent de debatten.”

De exceptie van laattijdigheid opgeworpen door de verwerende partij in de nota met opmerkingen wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van onder meer het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste twee middelen als volgt toe:

“B. Examen des moyens dirigés contre les décisions attaquées:

PREMIER MOYEN: Violation du principe général de bonne administration, à savoir le principe de prudence, minute et sérieux dans l'examen de la cause; de préparation avec soin des décisions administratives et de gestion consciencieuse; du principe du raisonnable et de proportionnalité ainsi que du principe selon lequel l'administration est tenue de statuer en tenant compte tous les éléments de la cause. Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, relative à la motivation formelle des actes administratifs, et du principe d'égalité.

Les décisions attaquées ne sont pas motivées conformément aux principes de motivation.

Les décisions doivent faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre à l'intéressé de connaître les justifications sur les mesures prises et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle.

Le principe de bonne administration implique prendre en considération l'ensemble des éléments (voir C.E, 11 mars 1997, n° 65.160; C.E 24 septembre 1998, n°75.897; CE n° 82.698, arrêt du 5 octobre 1999; C.E 91.709, arrêt du 19 décembre 2000).

L'Office des Étrangers n'a pas préparé avec soin la décision prise et n'a pas statué en tenant compte la totalité des éléments du dossier du requérant ; elle n'a pas procédé aux investigations nécessaires de manière à être pleinement informée.

Il n'a pas été tenu compte du fait que Monsieur L. a déjà séjourné légalement en Belgique entre 2013 et 2019, et qu'un numéro national lui a été attribué (72.04.30.503-40). Ces informations, importantes, qui doivent évidemment apparaître dans le dossier administratif du requérant, n'ont pas été reprises dans les décisions notifiées au requérant.

La partie adverse n'a également pas tenu compte du fait que Monsieur L. a un titre de voyage pour réfugié délivré par la République française, sur base de la Convention du 28 juillet 1951 et qui l'autorise à voyager hors du territoire français (hormis au Congo...) (pièce 1).

Par ailleurs, le requérant a indiqué le 14 avril 2020, dans le questionnaire qu'il a rempli, qu'il travaille toujours en France.

Le premier argument avancé par la partie adverse, à savoir l'absence de passeport valable, doit être rejeté. Le requérant était porteur de ce titre de voyage et l'Office des Étrangers n'en a pas tenu compte.

L'Office des Étrangers s'est limité à répéter les mêmes éléments pour justifier les deux décisions qui ont été prises :

- Monsieur peut compromettre l'ordre public ou est une menace pour l'ordre public car a été condamné de manière non définitive par le Tribunal correctionnel de Bruxelles,*
- Il a rempli un questionnaire droit d'être entendu (Monsieur L. n'a même pas reçu une copie dudit questionnaire...).*
- Monsieur n'a jamais introduit une demande de régularisation en Belgique.*

L'Office des Étrangers tente de motiver ses décisions sur base de présomptions.

L'autorité présume que Monsieur L. séjourne depuis longtemps dans le Royaume et n'a pas introduit de demande de régularisation dans le délai prévu par la loi. L'office des Étrangers n'a pas pris les mesures nécessaires afin de connaître si Monsieur L. séjourne en Belgique au-delà du délai légal prévu ou pas.

Si bien le requérant reconnaît ne pas avoir été suffisamment clair dans son questionnaire par rapport à sa « résidence » en Belgique, le fait qu'il ait déclaré dans le même questionnaire travailler toujours en France prouve que Monsieur L. a gardé sa résidence en France, puisqu'il travaillait toujours en France.

Le principe de bonne administration implique que les dossiers soient traités avec minutie et de façon consciencieuse.

Monsieur L. n'a pas eu la possibilité de se justifier.

L'Office des Étrangers lui a délivré un ordre de quitter le territoire sans étudier sa réelle situation et sans étudier s'il se trouvait vraiment en séjour illégal, sans vérifier son passeport, sans mener aucune étude de son dossier administratif.

Pour rappel, Monsieur L. a une carte d'identité française et un titre de voyage pour réfugié en cours de validité.

DEUXIÈME MOYEN : La menace pour l'ordre public :

L'Office des Étrangers prétend que Monsieur L. constitue une menace pour l'ordre public car il a été condamné de manière non définitive par le Tribunal Correctionnel de Bruxelles.

Les deux décisions qui font l'objet du présent recours ont été notifiées le 22 avril 2020, après le prononcé du jugement en opposition de la 44ème chambre correctionnelle du Tribunal de Première Instance francophone de Bruxelles.

L'Office des Étrangers ne peut pas prétendre ne pas avoir eu connaissance de ce jugement puisque les deux décisions ont été notifiées au requérant à la prison de Saint Gilles, le même jour qu'il a été mis en liberté.

L'opposition, déclarée recevable par jugement du 22 avril 2020, a eu un effet extinctif, ce qui signifie que le jugement rendu par défaut le 4 avril 2019 a été anéanti.

Il convient de rappeler que lorsqu'une juridiction déclare l'opposition recevable, la décision entreprise est censée n'avoir jamais existé.

Il n'y a dès lors aucun motif qui permette de confirmer que Monsieur LONDOLÉ constitue une menace pour l'ordre public.

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat aan de verzoekende partij het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van twee verschillende motieven:

“Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 05.04.2019 heeft betrokkene een niet-definitieve veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor oplichting, deelname aan bendevorming.

Dergelijke feiten zijn zwaarwichtig en druisen in tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Door het plegen van dergelijke misdrijven wordt een belangrijk moreel en materieel nadeel berokkend en de daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt een bedreiging uit voor de openbare orde. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De verzoekende partij zou dus enerzijds niet in het bezit zijn van een geldig paspoort, en anderzijds door haar gedrag geacht worden de openbare orde te kunnen schaden omdat zij op 5 april 2019 op niet-definitieve wijze werd veroordeeld.

In haar eerste middel stelt de verzoekende partij onder meer dat de verwerende partij er volgens haar geen rekening mee heeft gehouden dat zij reeds van 2013 tot 2019 legaal in België heeft verbleven, dat haar een nationaal nummer werd toegekend (72.04.30.503-40), dat zij een reistitel van vluchteling heeft afgeleverd door Frankrijk op grond van de vluchtelingenconventie en dat zij in het bezit is van een Franse identiteitskaart. De verwerende partij is volgens de verzoekende partij niet nagegaan of de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de haar wettelijk toegelaten periode.

Uit stuk 1, dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat zij inderdaad beschikt over een reistitel van vluchteling afgeleverd door Frankrijk en geldig tot 22 mei 2024. De verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift eveneens een kopie bij van haar verblijfstitel in Frankrijk. De Raad merkt op dat de verwerende partij zelf in de bestreden beslissing verwijst naar de vragenlijst van 14 april 2020 die aan de verzoekende partij in het kader van de hoorplicht werd voorgelegd. Daaruit blijkt dat de verzoekende partij aan het bestuur liet weten dat zij over een verblijfskaart beschikt voor 10 jaar in Frankrijk die haar ook toelaat zich te verplaatsen in de hele Europese Unie zonder visum en dat zij over een Franse reistitel voor vluchtelingen beschikt. Op de vraag of zij nog in het bezit is van haar documenten antwoordde de verzoekende partij in de vragenlijst uitdrukkelijk dat dat inderdaad het geval was en ze die bij zich had. In het administratief dossier bevindt zich bovendien een kopie van de verblijfskaart van de verzoekende partij in Frankrijk. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat het motief van de eerste bestreden beslissing dat stelt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort, kennelijk onredelijk is.

In haar tweede middel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij oordeelt dat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde omdat zij op niet-definitieve wijze werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel. De verzoekende partij stelt dat het bij arrest van 22 april 2020 ontvankelijk verklaarde verzet een vernietigend effect had, wat volgens haar betekent dat het bij verstek gewezen arrest van 4 april 2019 is vernietigd. Het eerste vonnis wordt volgens de verzoekende partij dan ook geacht nooit bestaan te hebben. Het is volgens de verzoekende partij dan ook duidelijk dat geen enkel motief kan bevestigen dat de verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde. Bovendien kan de verwerende partij volgens de verzoekende partij niet voorhouden niet op de hoogte te zijn geweest van het arrest van 22 april 2020, omdat de twee bestreden beslissingen in de gevangenis van Sint-Gillis aan haar werden betekend op dezelfde dag dat zij in vrijheid werd gesteld.

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 22 april 2020. Dit vonnis vermeldt dat de verzoekende partij erkend vluchteling is en dat zij wordt vastgehouden in de gevangenis van Sint-Gillis.

Het vonnis bevat onder meer de volgende vermeldingen:

“L'opposition vise les dispositions pénales d'un jugement rendu par défaut, par la 44ième chambre de ce tribunal, le 5 avril 2019, en vertu duquel l'opposant, a été condamné:

- à un emprisonnement de deux ans;

- à une amende de trois mille euros (soit 500 euros multipliés par 6 en application des décimes additionnels), remplacée, en cas de non-paiement dans le délai légal, par un emprisonnement subsidiaire de quinze jours;

- au versement d'une somme de 200,00 euros (soit 25,00 euros multipliés par 8 en application des décimes additionnels);
- au paiement d'une indemnité de 53,58 euros (soit la somme de 50,00 euros indexée);
- au paiement d'une contribution de 20,- euros au fonds budgétaire relatif à l'aide juridique de deuxième ligne;
- aux frais de l'action publique s'élevant à 88,91 euros;

Cette condamnation a été prononcée du chef de ou d'avoir,

- A. escroquerie
- B. tentative d'escroquerie;
- C. association de malfaiteurs;

Le dossier de la procédure ne contient aucun acte de signification de ce jugement.

L'opposition a été faite au Procureur du Roi, le 8 avril 2020 par déclaration au fonctionnaire délégué de l'établissement pénitentiaire de Saint-Gilles.

L'opposition est régulière en la forme et elle a été introduite dans le délai légal. Elle est recevable.

Le défaut est imputable à l'opposant.

L'opposant a été entendu.

M. J. M., substitut du Procureur du Roi, a été entendu.

Le tribunal a appliqué notamment les dispositions légales suivantes:

La loi du 15 juin 1935 sur l'emploi des langues en matière judiciaire;

Pour ces motifs,
le tribunal,
statuant contradictoirement

Reçoit l'opposition et remet les débats, quant au fond, à l'audience publique du 11 juin 2020 à 8h45 de la 44ième chambre. (...)"

(Vrije vertaling:

Het bezwaar heeft betrekking op de strafbepalingen van een door de 44e kamer van deze rechtbank op 5 april 2019 bij verstek gewezen vonnis, op grond waarvan de tegenstrever is veroordeeld:

- tot een gevangenisstraf van twee jaar;
- een geldboete van drieduizend euro (d.w.z. 500 euro vermenigvuldigd met 6 in toepassing van de bijkomende decimalen), die in geval van niet-betaling binnen de wettelijke termijn wordt vervangen door een subsidiaire gevangenisstraf van vijftien dagen;
- betaling van een bedrag van 200,00 euro (d.w.z. 25,00 euro vermenigvuldigd met 8 in toepassing van de bijkomende decimalen);
- tot betaling van een schadevergoeding van 53,58 euro (zijnde de som van 50,00 euro geïndexeerd);
- de betaling van een bijdrage van 20,00 euro aan het begrotingsfonds voor tweedelijnsrechtsbijstand;
- 88,91 voor de kosten van de openbare actie;

Dit vonnis werd uitgesproken op grond van (...)

- A. fraude
- B. poging tot fraude;
- C. criminele vereniging;

In het dossier van de zaak is geen spoor van betekening van dit arrest te vinden.

Het verzet is op 8 april 2020 bij de officier van justitie ingediend door middel van een verklaring aan de gedelegeerde ambtenaar van de penitentiaire inrichting van Sint-Gillis.

Het verzet is regelmatig van vorm en is binnen de wettelijke termijn ingediend. Het is toelaatbaar.

Het gebrek is te wijten aan de opposant.

De bezwaarmaker werd gehoord.

De heer J. M., plaatsvervangend officier van justitie, werd gehoord.

Het hof heeft met name de volgende wettelijke bepalingen toegepast:

De wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken;

Om deze redenen,

de rechtbank,

Om deze redenen heeft de rechtbank, in aanwezigheid van beide partijen

1. Aanvaardt het bezwaar en stelt de debatten ten gronde uit tot de openbare terechtzitting van 11 juni 2020 om 8.45 uur in de 44e kamer. (...)"

Hieruit blijkt dat het vonnis van 5 april 2019 niet aan de verzoekende partij werd betekend en dat het verzet dat de verzoekende partij aantekende ontvankelijk werd verklaard. De zaak zal, volgens voormeld vonnis, ten gronde behandeld worden op de zitting van 11 juni 2020. Zoals de verzoekende partij terecht stelt is het verstekvonnis van 5 april 2019, door het vonnis van 22 april 2020, teniet gedaan en herleeft de strafvordering. Het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel van 5 april 2019, op grond waarvan de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing oordeelt dat de verzoekende partij volgens haar een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, is aldus ook teniet gedaan. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de verwerende partij zich op kennelijk onredelijke wijze op dit vonnis steunt om haar oordeel dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken te motiveren.

De verzoekende partij maakt aannemelijk dat beide motieven van de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij heeft met haar betoog in haar eerste en tweede middel aannemelijk gemaakt dat het bevel om het grondgebied te verlaten haar op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werd afgegeven. Deze vaststelling volstaat om het bevel om het grondgebied te verlaten nietig te verklaren.

Aangezien het inreisverbod, dat de tweede bestreden beslissing uitmaakt, expliciet vermeldt dat “*De beslissing tot verwijdering van 22.04.2020 gepaard (gaat) met dit inreisverbod*”, is het inreisverbod een accessorium van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betekent dat het niet op zichzelf kan bestaan. Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten waarnaar het inreisverbod verwijst werd vernietigd, past het om ook het inreisverbod uit het rechtsverkeer te halen en nietig te verklaren.

De verwerende partij voert in de nota met opmerkingen, behalve wat betreft de tijdigheid en dus ontvankelijkheid van het verzoekschrift, geen enkele repliek. De argumentatie in de nota met opmerkingen doet aan het voorgaande dan ook niets af.

Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient

derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 22 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid van 22 april 2020 tot het opleggen van een inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU